

'Ο Ίησους δικαιολογεί πρὸ τῶν Ἀρχιερέων τοὺς ἐργαζομένους τὸ Σάββατον.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΒΕΚΕΡ

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σ' ένα μικρό και σκοτεινό δωμάκι του Τολέδου, βρισκόταν εδώ και πολύ καιρό, ένα σπατάκι, σφραγισμένο ανάμεσα στο ψηλό άραβικό χαμπαναριό μιας εκκλησίας και στους τοίχους ενός αρχοντικού μεγάρου, ένα σπατάκι έτοιμόρροπο, άραχισιασμένο και κακορροϊκό, σαν τον άφέντη του τὸ Δανιὴλ Λεβὴ.

'Ο Λεβὴ ἦταν ἕνας γνήσιος Ἑβραῖος. Ἄν καὶ εἶχε πάρα πολλὰ πλούτη, δούλευε ἀδιάκοπα καὶ δὲν ἀναπαύοταν σχεδὸν καθόλου. Καθισμένος στὴ σκοτεινὴ εἰσοδο τῆς κατοικίας του, κάθε μέρα, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, κατασκεύαζε ἢ ἐπιδιορθώνει πανωλιές καὶ ἄλλα μετάλλια ἀντικείμενα.

Μ' ὅλο δὲ πὸς εἶχε μεγάλο μῖσος γιὰ τοὺς χριστιανούς, ἅμα ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο κανέναν ὄνομαστό τους ἄρχοντα ἢ κανέναν παπᾶ, ἔβγαζε τὸ λιγδωμένο σκούφο του, πὸς ἔκρυβε τὸ καπίδιο κεφάλι του, καὶ χαϊροῦσε καμμιὰ δεκαριά φορές. Ὅταν πάλι πῆγαινε στὸ μαγαζὶ του κανέναν πελάτη, ἔκανε τέτοιες ὑπολίσεις, πὸς νόμιζες πὸς θὰ τσακίζοταν στὴ μέση.

Τὸ χαμόγαιλο αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπου δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα του. Μὲ ὅλα τὰ πειράγματα πὸς τοῦ ἔκαναν οἱ γειτόνοι του, κανέναν δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νὰ θυμώσει. Τοῦ κάκου τὰ κακόταϊδα τοῦρριχαν πέτρες. Τοῦ κάκου οἱ δούλοι καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ κοντινοῦ παλατιοῦ πὸς πετοῦσαν χίλιες βροσιές γιὰ νὰ τὸν ἔξερεθίσουν. Τοῦ κάκου ἢ γρηοῦλες τῆς γειτονιάς, ὅταν περνοῦσαν ἀπ' τὴν πόρτα του, κάνανε τὸ σταυρὸ τους μουρμουρίζοντας.

'Ο Λεβὴ χαμογελοῦσε, ἔλο χαμογελοῦσε. Μὰ κάτω ἀπ' τὰ πικρὰ του φρόδια τὰ μάτια του, ἔκεινα τὰ μικροῦτσικα μάτια του, δγαζάν κάτι σπῆδες πὸς ἦσαν ὀλόκαυρες φροβέρες. Ὅσῳτο ἔξακολουθοῦσε νὰ χριτὰ τὸ σφυρὶ πάνω στ' ἄμῳνι του καὶ καμῳνοταν πὸς δὲν τὸν ἔνοιωσε γιὰ τίποτε.

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του ἦταν τὸ παρῳβρο τῆς κάμαρας τῆς Σάρας, τῆς πολυγαταμημένης κόρης τοῦ Λεβὴ.

Οἱ διαβάτες ἔβλεπαν πολλές φορές πίσω ἀπ' τῆς γοῳλιες τὰ μαῳρα τῆς μάτια, τὰ ὀλόκαυρα, γαϊτανωτά, ὄραϊα τῆς φρόδια, τὰ κόκκινα χεῳλι τῆς πὸς μοῳζανε μὲ φράουλες καὶ τὸ ἄσπρο πρόσωπό τῆς πὸς τὸ ἔκανε πὸ ὄμορφο κάποια γλυκειὰ μελαγχολία.

Οἱ πλούσια Ἑβραῖοι τοῦ τόπου εἶχαν ζητήσει καὶ ἔ-

ναζητήσει σὲ γάμο τὴν ὄραϊα Ἑβραῳποῳλα, αὐτὴ ὄμοις δὲν ἤθελε ν' ἀκούσει τίποτε γιὰ παντρεία. Ἐπὶ τέλους, μὰ μέρα, ἕνας νέος καὶ πλούσιος Ἑβραῖος ὑπομῳστηκε, πὸς κάτω ἀπ' τὴ μελαγχολία τῆς νέας, κρυβόταν κάτω μυστικὸ τῆς καρδιάς τῆς καὶ, πηγαῳνοντας κοντὰ στὸ Δανιὴλ, τοῦ εἶπε μυστικὰ :

— Ἐέρεις, Δανιὴλ ; Οἱ δικῳι μας ἔχουν νὰ λέν γιὰ τὴν κόρη σου.

'Ο γέρο Ἑβραῖος σῳκωσε τὰ μάτια του ἀπ' τ' ἄμῳνι, σπασῳίτησε τοὺς ἀτέλειωτους χῳίτους τοῦ σφυριοῦ του καὶ χωρὶς νὰ δείξει τὴν ταρῳμκρὴ ταραχὴ, τὸν ρώτησε :

— Καὶ τί λέν ;

— Λέν... λέν... τί νὰ πῳ... Λέν... πὸς ἡ μοναχοκόρη σου ἀγαπᾶει ἕνα χριστιανό...

Καὶ σῳθήρκε νὰ δῆ τί ἐντύπωσι θάκαναν τὰ λόγια του πὸς Λεβὴ. 'Ο Λεβὴ τὸν κῳτῳζε πὸς πρόσωπο καλὰ καὶ ξανάπιασε τὴ δουλειὰ του, λέγοντας :

— Καὶ ποῳς θὰ μὲ βεβαῳση πὸς δὲν εἶνε συκοφαντίες ὀλ' αὐτὰ ;

— Αὐτοὶ πὸς τοὺς εἶδαν νὰ κουνενητῳζον μῳζῳ τὸςες φορές σ' αὐτὸν ἔδῳ τὸ δρόμο, ὅταν ἐσῳ ἔλειπες στὰ συνέδρια τῶν ραββῳνων μας, τοῦ ἀπάντησε τὸ Ἑβραῳπόυλο.

— Χιχιχί ! ἔκανε ὁ γέρος, γελῳντας μ' ἕνα παράξῳνο διαβολικὸ γέλιο. Ἀλήθεια λοιπόν, ἕνας χριστιανὸς σκοπεῳει νὰ πάρῳ τὴν πολυγαταμημένη μου ; Καὶ νομῳζει πὸς θὰ τὸ πετύχη ; Χιχιχί ! Ὑμῳρεις πὸς ὁ Δανιὴλ κομῳται καὶ δὲν ἔχει τὴν ἔγγῳια τοῦ σπιτιοῦ του ; Ἄν ἡ κόρη μου ἔχει φίλο κ' ἂν αὐτὸς εἶνε χριστιανὸς καὶ ζητᾶει νὰ τὴν ξεγελῳση καὶ νὰ τὴν πάρῳ, νομῳζει πὸς ὁ Δανιὴλ θὰ σταυρώση τὰ χεῳια του καὶ θ' ἀφήση νὰ τοῦ ἀρπάξῳν τὸ θῳσαιρὸ του, χωρὶς νὰ ἐκδικηθῳ ;...

— Ἄ ! τὸν διέκοψε ὁ νέος. Ἐέρεις λοιπόν ;...

— Ἐέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Δανιὴλ, χριτῳνώντας τον στὸν ὄμο, ἔερω περισσότερα ἀπὸ σῳνα καὶ θὰ σοῳ τὰ πῳ ὄλα, ὅταν ἔρθει ἡ ὄρα. Πῳγαινε τώρα καὶ πῳς στὸς ἀδερφοῳς μας νὰ μαῳεψοῳν τὸ γρηγορῳτερο στὸ συνηθῳμένο μέροσ. Ἄποψε τὴ νύχτα, στὴ μῳὰ ὡς τῆς διῳ, θὰ ρθῳ νὰ τοὺς ἀνταμῳσω...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ξεπροῳδῳσε τὸ νέο ἔξῳ στὸ δρόμο. Ἐπειτα σῳκωσε ἀπὸ κάτω τὰ ἐργαλεῳια του κ' ἔκλεισε

καλά τὸ μαγαζὶ του. Ἀλλά, μὲ τὸ κλείσιμο τῆς πόρτας καθὼς ξεκίνησε, δὲν ἄκουσε τίς γυῖλλες ποὺ κατεβάστηκαν ἀπὸ πάνω γρήγορα—γρήγορα καὶ δὲν κατάλαβε πὼς ἡ κόρη του βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ παράθυρο...

***

Ἐίπε βράδυ Μεγάλῃς Παρασκευῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Τολέδου κοιμοῦνται ἢ κáθονται κοντὰ στὴ γωνιά καὶ λὲν Ἑβραϊκὲς ἱστορίες γιὰ αἵματα καὶ γιὰ σκοτομυῖες, ποὺ φέρνουν ἀνατριχίλα. Μέσα στὴν πολιτεία βασιλεύει σκοτάδι καὶ σιωπὴ, καὶ πολὺ συνηθισμένο γιὰ τίς νύχτες ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Δὲν ἀκούγονται παρὰ οἱ φρουροὶ κα' ὁ ἀνεμὸς ποὺ συνεπαίρνει μακρὰ τὴ φωνὴ τους.

Στὴν ἐρημικὴ ὄχθη, κοντὰ στοὺς νερόμυλους, ἦταν δεμένη καὶ χόρευε στὰ κίματα τοῦ Τάγγ μιά μικρὴ ἀλαφρὴ βαρκούλα. Στὴ μέση τῆς στέφανον ὀλόρθος ὁ βαρκάρης, κυττάζοντας πάντα πρὸς τὴ στεριά, ὅπου ξεχώριζε κάποιον νὰ περμιμένη μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἐίπε ἡ Σάρα!... μονομιούρισε τέλος ὁ βαρκάρης. Ἐλλοσάσαν ἀτόψε αὐτοὶ οἱ παλαιοεβραῖοι, ποὺ νὰ τοὺς πάρη ὁ διάβολος! Δὲν πᾶν ἀπὸ τὴ γέφυρα, γιατί φοβοῦνται τοὺς στρατιώτες... Μὰ τί μὲ νοιάζει ἐμεῖς; Ἄς εἶνε ἡ τούτη μου καλὰ κα' ἄς ἔχουν τύφλα ὄλοι τους...

Ἦταν πραγματικῶς ἡ Σάρα, ἡ κόρη τοῦ Δανιὴλ. Σὲ λίγο πλησίασε καὶ μῆξε στὴ βάρκα. Τότε ὁ βαρκάρης πῆρε ἀμέσως τὰ κουτιά, ἔβλεπε τὸ σκοινὶ κα' ἄρχισε νὰ λάμνη δυνατὰ γιὰ νὰ περάσῃ στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

— Πέρασαν πολλοὶ ἀτόψε; τὸν ρώτησε ἡ Σάρα.

— Μυρμήγκια ἦσαν.... Δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς μετρήσω.

— Σάν τί νὰ θέλων αὐτὴ τὴν ὥρα;

— Δὲν ξέρω, μὰ σίγουρα κάποιον περιμένουν ἀτόψε... Δὲν ξέρω, μὰ δὲν πῆγαν γιὰ καλὸ...

Ἡ Ἑβραιοπούλα δὲν ἔναμιλλησε. Ὁ πατέρας τῆς θάχε κατάλαβε βέβαια τὸν ἔρωτά της καὶ δὴ ἔτοιμαζε ἐκδίκησι φοβερὴ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της, τὸ χριστιανό, τὸ δάσκαλό της.

Ἀστυχισμένη Σάρα! Ἐπρεπε νὰ μάθῃ ποὺ πῆγαν οἱ συμπατριώτες της, τί ἔκαναν, τί σκοπὸ εἶχαν. Λιγὰν ἂν ἀργούσε, ἡ ἀργοπορία τῆς μπορούσε νὰ τῆς στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Ἡ ἀγωνία τῆς τὴν ἔπνιγε. Ἡ ἀδμονία τῆς ἦταν ἀφάνταστη. Ἰδρωτὰς ἔσταζε στὸ μέτωπό της. Καϊμένη Σάρα!...

Ἡ βάρκα ζύγωνε τώρα στὴν ὄχθη.

— Καλέ μου ἄνθρωπε, εἶπε ἡ Σάρα στὸ βαρκάρη, δίνοντάς του λίγα χρήματα, πές μου, ποῖο δρόμο πῆραν;

— Νά, αὐτὸν ἐδῶ. Κι' εἴταν ἔφταναν στὴν κορυφὴ, ἔστριβαν δεξιά. Ὁ διάβολος ξέρεῖ κατὰ ποὺ τραβοῦσαν ἔπειτα...

Ἡ κόρη πῆρε τὸ δρόμο, προχώρησε κα' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει στοὺς βράχους. Ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, τὸ λυγρὸ κορμὶ τῆς διαγράφτηκε καθαρὰ στὸ μαυρογάλαζο φόντο τ' οὐρανοῦ...

***

Ὁ Δανιὴλ Λεβὴ βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμή πέρα στὴ λαγκαδιά, μέσα σὲ μιά ἐκκλησία μισογκρεμισμένη. Τώρα ἔμεις δὲν γελούσε ὅπως πρὶν, δὲν ἦταν τὸ ταπεινὸ καὶ ἀδύνατο ἐκείνο γεροντάκι. Τὰ μικροτσιμα μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι.

Ἦταν τριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα ἐρεθισμένο πλήθος ἀνθρώπων, ποὺ περιέμενε μὲ ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τίς προσταγές του.

Μὰ κα' ὁ Λεβὴ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ βάλῃ σὲ ἐνέργεια τὸ σχέδιό του, τὸ σχέδιο ποὺ μέρες καὶ μέρες τώρα τὸ μαστοῦρεσε στὸ μαγαζὶ του, σκιμμένος ἐπάνω στ' ἀμόνι του.

Ἡ Σάρα, κατεβαίνοντας ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, βοηθήθηκε ἀπ' τὸ φεγγάρι κα' ἔφτασε κρυφὰ στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ κούφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μισογκρεμισμένο τοῖχο, κύτταξε μέσα καὶ ἀνατριχίασε.

Ἡ κόρη τῆς ἀναλαμπῆς ποὺ σκόρπιζε τὸ ἀναμμέ-

νο κατάχαμα χορτάρι, ἔρριχναν στοὺς τοίχους τοὺς ἰσκιούς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἔμοιαζαν σάν νάχαν βγεῖ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὴν κόλασι.

Κινοῦσαν τὰ χέρια τους, πῆγαιναν ἀπὸ δῶ κα' ἀπὸ κεῖ κα' ἔκαναν σάν δαίμονες. Ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ στήσουν ὄρθον ἕνα βαρὺ σταυρὸ, ἄλλοι πλέκανε ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια κα' ἄλλοι τροχοῦσαν ἐπάνω σ' ἀκόνια καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κáνουν πιὸ σουβλερὲς τίς μύτες κατὰ χοντῶν καρφῶν.

Δὲν ἦσαν παραμυθία λοιπὸν αὐτὰ ποὺ διηγόταν ὁ κόσμος γιὰ τὴ φωνὴ τῆς; Ὅλες αὐτὲς ἡ τρομερὲς ἱστορίες ἦσαν ἀληθινές; Νά ποὺ εἶχε τώρα μπροστά της τὰ φοβερά σῦνεργα τῶν βασιανιστῶν καὶ τοὺς ἄγριους φωνιάδες, ποὺ περιέμεναν τὸ θῦμα τους.

Ἐνας ἱερὸς θυμὸς ἐπνίξε τότε τὴν ὥραια Ἑβραιοπούλα καὶ μὰ μεγάλη ἀγανάκτησι τὴν ἐκυρίεψε. Βλέποντας αὐτὴ τὴ σηνι, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ περισσότερο. Ἡ μεγάλη πίστι στὸ Θεό, στὸ Θεὸ ποὺ τὴν εἶχε διδάξει ὁ ἀγαπημένος της νὰ λατρεύῃ, τῆς ἔδωσε κουράγιο καὶ, βγαίνοντας ἀπ' τὸν κρηψῶνα τῆς, πήδησε ἑξαγνὰ στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ Ἑβραῖοι, βλέποντας τὴ Σάρα μπροστά τους, ἔμειναν ἀναυδοί. Στάθηκαν ὄλοι καὶ τὴν κύτταζαν σάν χαζοί. Μονάχα ὁ Λεβὴ πῆγε κοντὰ της καὶ τὴ ρώτησε μ' ἄγρια φωνή:

— Τί θέλεις ἐδῶ, δυστυχισμένη;

— Νά σὰς πετάξω κατὰ πρόσωπο τὴν περιφρόνησί μου γι' αὐτὲς τίς ἀτιμίες σας, ἀποκρίθηκε ἡ Σάρα μὲ σταθερὴ καὶ ἀτάραχη φωνή. Ἦρθα νὰ σὰς πῶ πὼς τοῦ κáκου περιμένετε τὸ θῦμα σας, γιατί ὁ χριστιανὸς ποὺ καρτερεῖτε δὲν θά ῥθῃ. Τὸν εἰδοποίησα ἐγῶ... νά, ἐγῶ!...

— Σάρα! φώναξε ὁ Ἑβραῖος κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του. Σάρα, δὲν λὲς ἀλήθεια! Δὲν μπορεί νὰ πρὸδῶσες ἐσὺ τίς μυστικὲς μὰς τελετές. Κι' ἂν ἔδωκες ἀληθινὰ αὐτὸ, δὲν εἶσαι κόρη δικῆ μου...

— Ὅχι, δὲν εἶμαι πειά! Βοήμα ἄλλον πατέρα, ἕναν πατέρα ποὺ ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ του, ἕναν πατέρα ποὺ τὸν ἐκαρφώσατε σεις στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ ποὺ πέθανε γιὰ νὰ μὰς σώσῃ. Ὅχι, δὲν εἶμαι πειά κόρη σου. Εἶμαι χριστιανή!

Ἀκούγοντας ὁ Λεβὴ αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἡ κόρη του τὰ ἔλεγε μὲ θάρρος καὶ μὲ πίστι, οἶχτηκε τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα ἐπάνω της, τὴν ἔρριξε κατὰ γῆς, τὴν ἄρταξε ἀπὸ τὰ μαυλιὰ καὶ τὴν ἔφερε στὴ βάση τοῦ σταυροῦ ποὺ φαινότανε σάν ν' ἀνοίγε τὰ ὀριζόντια ξύλα του νὰ τὴ δεχτῇ.

Τότε, γυρίζοντας στοὺς ἄλλους ποὺ στεκόντουσαν ὀλόγυρα του, τοὺς ἐφώνησε:

— Πάρτε τὴν, σὰς τὴν παραδίνω! Κάμετε ὅτι τῆς ἀξίζει αὐτῆς τῆς σκύλας, ποὺ πούλησε τὴν τιμὴ τῆς, τὴν πίστι τῆς καὶ τοὺς ἀδεφφούς της!...

***

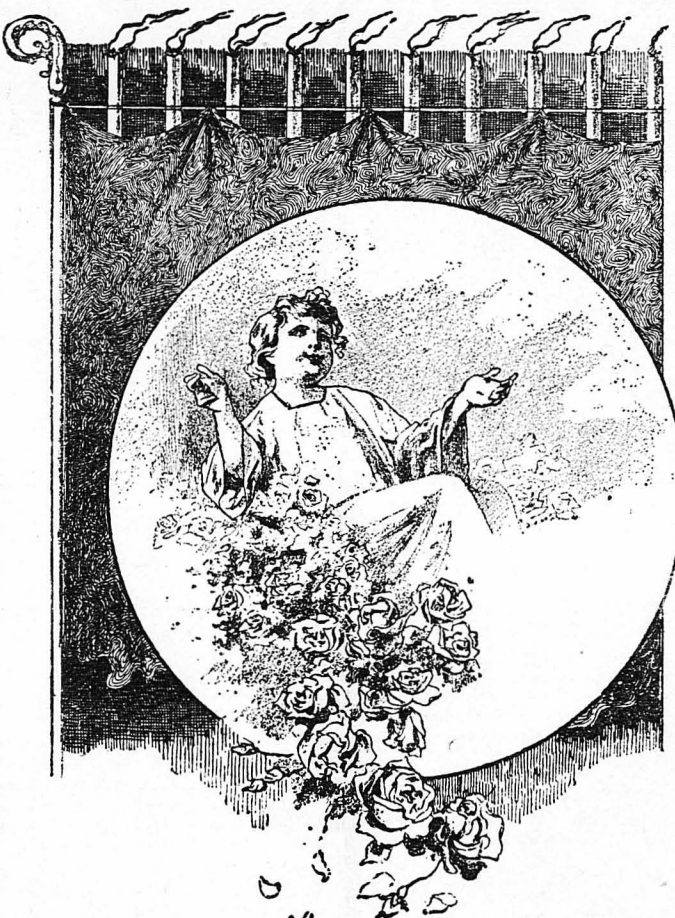
Τὴν ἄλλη μέρα ἡ καμπάνε σήμαναν καὶ γέμιζαν μὲ τοὺς βαρεῖοις τὸν ἦχους τὸν ἀέρα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Τολέδου ἔρριχναν μὲ τὸ πιστόλι τους στὸ σημάδι ἐπάνω στὰ ἀχυρένια ὀμοιώματα τοῦ προδότη Ἰούδα, τὰ σημεῖνα στὶς πλατεῖες, ἐνῶ ὁ Δανιὴλ ἀνοίγε, ὅπως πάντα, τὸ μαγαζὶ του καὶ χαρετοῦσε μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελό του τοὺς διαβάτες.

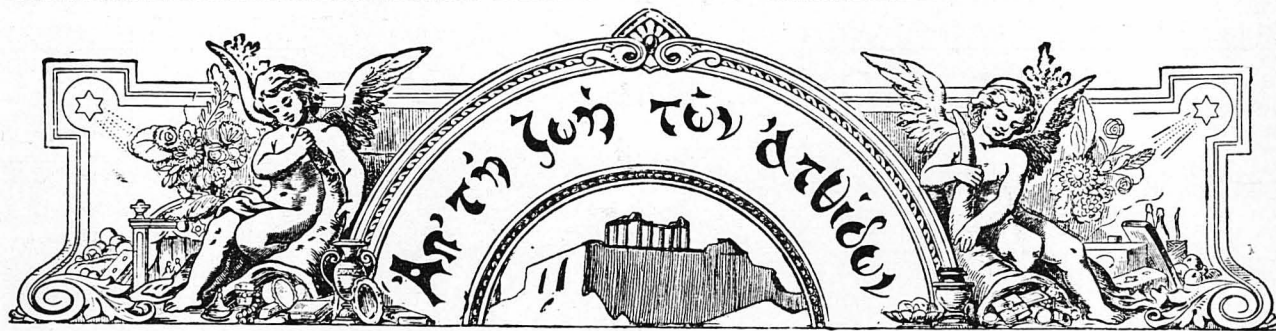
Ἡ γυῖλλες ὅμως τοῦ παραθυριοῦ τῆς Σάρας ἔμειναν κλειστές καὶ κανένας πειά δὲν εἶδε πίσω τους τὰ μαῦρα μάτια τῆς ὥραιας Ἑβραιοπούλας...

Ἔστερ' ἀπὸ κάμποσα χρόνια, λένε πὼς ἕνας βασικός τοῦ Τολέδου βόηκε καὶ πῆγε στὸν ἀρχιερεῖα τῶν χριστιανῶν ἕνα λουλουδι, ἀγνωστὸ ὡς τότε, ἐπάνω στὸ ὄποιο ἦταν ἀπεικονισμένα τὰ σῦνεργα ποὺ σταύρωσαν τὸ Χριστό.

Τὸ παράξενο αὐτὸ λουλουδι εἶχε φυτρώσει μέσα στοὺς ἐρειπωμένους τοίχους ἐνὸς ἐρημώκκληρου καὶ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. K.

Κομφοτάτη σιλουέτα τῶν Ἀθηναίων σαλονιῶν, τὴν ὁποία διακρίνει ἰσως περισσότερο ἀπ' ὅτι χρειάζεται χιθῆμορ, διότι ἡ ἀφρονία τοῦ ἀνωτέρου ὀλίγου γίνεται ἀφορμὴ νὰ ξεδουεῖται ἀφειδῶς σὲ κρίσεις καὶ πρὸ πάντων σὲ μιλῶφες καὶ φάφες. Διακριθὲν ταλέντο σὲ ὁλοῦς καρατερίστας πὺν ἀπέλαβε καὶ ἀπέδωσε μὲ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν σὲ παραστάσεις ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, θυσίασασα μὲ ἀξιοθαύμαστον ἀλτροφισμὸν τὴν χαρακτηριστικὴν κομψότητά της, τὴν νεότητά της καὶ τὴν εὐμορφίαν της, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται σὲ ὁλοῦς ἡλικιωμένῃς γυναικῶς...

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αἱ δεξιῶσεις ἐξακολουθοῦν ἡ μία νὰ διαδέχεται τὴν ἄλλην.
— Ἀπὸ τῆς ὠραιότερης, ἡ δοθεῖσα προχθὲς δεξιῶσις εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τεχοσλοβακίας.

— Μεγαλοπρεπεῖς αἰθουσαι μὲ ἐπιπλοισιν καλαισθητον καὶ βαφύχρωμον φρόντο, πὺν ἀνεδεικνυε περισσότερο τὸν ἀνθῆμο διάκοσμο ἀπὸ γαρύφαλλα.

— Ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Τεχοσλοβακίας κ. Μπαράτσεκ ἐδέχτο τοὺς κεκλημένους φιλοφρονέσασα, βοηθοῦμενος ἀπὸ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βίσεκ, ἧτις εἶχε τὴν ὠραία ἐμπνευσα νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν Ἑλληνικὴ ἐνδομισία σὲ ἐπιτυχῆ ἐπέτεισι καὶ συνδυασμῶ, κόκκω καὶ μαύρω.

— Ἐκ τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος παρενοφθῆσαν Πρεσβευταὶ Ἀγγλίας καὶ ἡ κ. Ράμψαρη, Γαλλίας καὶ ἡ κ. Κλεμάν Σιμόν, Γιουγκοσλαβίας καὶ ἡ κ. Χριστίτις, Τουρκίας καὶ ἡ κ. Ἐνὶς Βέη, τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ κ. Νέζωφ, οἱ Πρεσβευταὶ Οὐγγαρίας, Ἰταλίας, Ἀστροίας, Πολωνίας, Αἰγύπτου, Ἰαπωνίας καὶ Ὀλλανδίας, ὁ Ἐπιτερωμμένος τῆς Ἀμερικῆς, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χέντερσον, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ράδιερ, ὁ Κόμης Ἀντλεμαν, ὁ Ναυτικός Ἀκόλουθος καὶ ἡ κ. Κορλινύ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μασόν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεφὶκ Μπέη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπελίνωφ, ὁ Πρόξενος καὶ ἡ κ. Τύρκ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἐνιέφωκ, ὁ Πρόξενος καὶ ἡ κ. Βάλτερ, ὁ Στρατιωτικός Ἀκόλουθος καὶ ἡ κ. Τριόνφι, οἱ Γραμματεῖς Πρεσβειῶν κ. κ. Γκερώ, Μπερνάντ, Κάιλ, Δημητρώσω, Πέτροβιτς, Ναγιμίτ, Ἐλαρμίτ.

— Στὸ ὠραιότατο χῶλλ νεολαία χορεύει μὲ πολὺ κέφι, ὑπὸ τοὺς ἦχους ἡλεκτρικοῦ γραμμωφώνου.

— Ἐξαιρετικὴ ἐμφάνισις, λόγω ὠραιότητος καὶ κομψότητος ἡ κ. Γ. Δροσοπούλου.

— Ὁραῖες ἐμφάνισις ἡ κ. Μ. Μεταξά, ἡ κ. Ζαλοκώστα, ἡ κ. Κιτσίκη καὶ ἡ κ. Παλαστράτου.

— Διακοσμητικῆς ἡ κ. Μαντζίν, ἡ κ. Μπαλάνου.

— Ἐλεγχάντικες τουαλέτες ἡ κ. Ρόουτις μὲ καὶ ἄσπρα καὶ ἡ κ. Τύρκ μὲ φράνς.

— Παρενοφθῆσαν ἐπίσης ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου καὶ ἡ κ. Μανέττα, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς καὶ ἡ κ. Χόλλαντ, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς Ἀποστολῆς καὶ ἡ κ. Γκοιμπάο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μαυροῦδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βικέλα, ὁ Ναύαρχος καὶ ἡ κ. Δοφρέστη, ἡ Πριγκίπισσα Ντεμίνωφ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κανακάρη Ρούφου, ὁ κ. Γρίβας, ἡ κ. Σπυρίδη, ἡ κ. Τσαμαδοῦ, ὁ Στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Μαζαράκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βούρου, ἡ κ. Μαντζαβίνου, ὁ κ.

ὄταν ἔσκαψαν ἐκεῖ βῆχαν τὸ σκελετὸ μᾶς γυναικῶς καὶ μαζὺ τῆς θάμενο τὸ σφύρι, τὰ καρφιά, τὸ καλδίμ κ' ὅλα τὰ σύνεργα τῆς σταυρωσῆς, ὅπως φανῶντοσαν καὶ στὸ λουλοῦδι.

Ποτὲ δὲν ἴποφρεσαν νὰ μάθουν τίνοσ ἦσαν αὐτὰ τὰ κόκκαλα καὶ τὰ φύλαξαν μὲ σεβασμὸ γιὰ πολλὰ χρόνια μέσα σ' ἓνα μεγάλο μουσταῆρι. Ὅσο γιὰ τὸ λουλοῦδι, βρισκαται ἀκόμα στὰ περὶχωρα τοῦ Τολέδου καὶ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Τὰ πάθη τ ο Ὑ Χ ρ ι σ τ ο Ὑ».

GUSTAVE BECQUER

καὶ ἡ κ. Λιθεράτου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Λοβέρδου, ὁ Στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Ταρσοῦλη, ἡ κ. Ρωσσέτη, ὁ κ. φόν Κάριτοφ, ὁ κ. Γ. Δροσοπούλος, ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Φραντζῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἡ. Ἡλιάσκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάρτερερ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Καραπάνου, ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Τρωκούστη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπένση, ἡ κ. Ν. Μακκά, ὁ κ. Ἀνδρεάδης, ὁ κ. Γ. Κετσάας, ὁ Μαρκήσιος καὶ ἡ Μαρκησία Τριόνφι, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μακκά, ὁ κ. Ν. Κιτσίκης, ὁ κ. Αἰλιανός, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπότσαρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παλλίδα.

— Αἱ δεξ. Λένα Μιχαλακοπούλου, Δώρα Βουλοῦλη, Ἀγλαία Μαοῆ, Τριόνφι, Πινότση, Κιτσέα, Ἀλεξ. Μακκά, Θ. Φραντζῆ καὶ Λαγουδάκη.

— Ἐπίσης παρενοφθῆσαν οἱ κ. κ. Μαντζίνης, Σούφλας, Λάιτρος, Παλαχρηστοπούλος, Βεντήρης, Τσικαλιώτης, Μπαλάνος, Παπαδάκης, Ἀξελός.

— Δεξιῶσις τὴν παρελθούσαν Τετάρτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κατζηρυμάζου.

— Κομψαὶ καὶ ὠραῖαι ἐμφάνισις, μεταξὺ τῶν ὁμοίων ὠραιότεραι ἡ κ. Κ. Μάτσα καὶ ἡ Νίτα Μελά.

— Πολλὰ τραπέζια μπιρῆς.

— Ἐκτάτως εὐχάριστη δεξιῶσις τὴν παρελθούσαν Τρίτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀρ. Λαδοπούλου.

— Ἀρκεταὶ ἐκ τῶν παρενοφθιζομένων ἦσαν τόσον ἀρμονικὰ ντυμένες, ὥστε ἀποτελοῦσαν ὄνειρόδη ἐμφύχον διάκοσμον.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερε ζωρζέττα σὲ χροῖμα ῥῶς γερανοῦ, συνδυασμένο μὲ δαντέλλα ὁμοίχρωμη, ἡ κ. Δ. Λοβέρδου, ὅπως συνήθως, σύνολον μαῦρο ἐκὼλ-σμίτς, χαρακτηριστικῆς κομψότητος. ἡ κ. Νάδια Κυριακοῦ χαριτωμένη τουαλέττα σὲ χροῖμα γκριζαῖ, ἡ κ. Μπέμπη τουαλέττα μὲτὲ συμπληρωμένη μὲ «κάτο», ἡ κ. Μπαζοπούλου μαῦρο καὶ πράσινο σύνολον, ἡ κ. Χρηστίνα Διπλαράου ἐμπριμὲ σὰξ τουαλέττα.

— Ἐπίσης παρενοφθῆσαν κ. καὶ κ. Στ. Φοτιάδη, κ. καὶ κ. Βούλγαρη, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, ἡ κ. Ψακῆ, ἡ κ. Ἀναργύρου, κ. καὶ κ. Γεωργαπούλου, ἡ κ. Διπλαράου, ὁ κ. Κοντολέον, ὁ κ. Μαλαμίδης.

— Ἡ κ. Δ. Μαλαμίδη ἐμφάνισις σπανίας «ντιστενζιόν».

— Ἐπίσης παρίσταντο κ. καὶ κ. Γ. Κυριακοῦ.

ὁ κ. Θεοδορίδης, κ. καὶ κ. Κ. Μεταξά.

— Ἡ κ. Μεν. Μεταξά ἐκτάτως νόστιμη μὲ βαφύχρωμη τουαλέττα καὶ κόκκω ἀμερικανικὸ «μπατνε».

— Ἐσπερις μὲ ὀλιγόριθμον κίτλων κεκλημένων παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Α. Σκουζέ.

— Αἰθερία ἐμφάνισις ἡ κ. Μαλαμίδη μὲ ἐμπριμὲ μουσελίνα ἀσμιένια.

— «Σι» ἐμφάνισις ἡ κ. Π. Καλλιγὰ, τὸ γένος Ἀντ. Μπενάκη, μὲ ζωρζέττ ἄσπρη μὲ «κοῦν» τεχνικὴ καὶ ἀσηνήθιστη.

— Χορευτικὴ μαστίγια τὴν παρελθούσαν Πέμπτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Σκαναβῆ.

— Συναρπαστικῆς κομψότητος ἐμφάνισις ἡ κ. Αἰλιαν Ντεριμλαὶ παρεπιδμοσέα ἐκ Καίρου, μὲ θαυμασίο μὲτὲ—Φράνς σύνολον, μοντέλλο Βιοντέ.

— Χορὸς μὲ πολὺ κέφι σπὸ θαυμάσω καὶ μεγαλοπρεπὲς γῶλλ.

— Παρίστατο ἡ κομφοτέρα νεολαία, μεταξὺ τῶν ὁμοίων μερικῆς ἔδιδαν ἐντύπωσι ἐμφύχον λουλοῦδιον. Μικα Ζαφειροπούλου μὲ θαυμασία τουαλέττα μὲτὲ—ὀπάλ, μαντῶ μὲτὲ καὶ θαυμάσιο πλατύγυρο καπέλλο μὲτὲ—ὀπάλ, ἡ κ. Λένα Φορέστη ἄσπρη χαριτωμένο φῶρεμα μαντῶ μὲτὲ—φουὰ καὶ καπέλλο πλατύγυρο ὁμοίχρωμο, δις Αἰλη Δημητριάδη μὲ τουαλέττα κόκκωμη λάκας, μαντῶ καὶ μερεῖ ἄσπρα, δις Λουσι Ντεριμλαὶ τουαλέττα ροζάτο καὶ ὑπερὸ ὁμοίχρωμο.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου μας εἶνε ἔργον τοῦ νέου καλλιτέχνη κ. Γεω. Γρηγόρη.

